

като не го видѣ никжде по улицата, тръгна да го търси.

Бѣше то — щукна му изъ ума, че потегли да намѣри Копривка Бодлокожовъ, — дано му се озжди онзи.

— Абе, ти и вчера пакъ се хвърли да ме хапешъ, но този пътъ нѣма вече да ти мине! — наежи се Тропанчо Самунковъ и затърси нѣкой камъкъ по улицата. Тука камъкъ, тамъ камъкъ — нѣма. Намѣри само едно малко камъче — нищо и никакво. Ядоса се на камъчето, ритна го, ала нали връзките на обувката му се бѣха развързали, щомъ ритна камъчето, едната му обувка отхвъркна далече. Тъкмо по туй време мина като силенъ вѣтъръ единъ велосипедистъ. И да се случи, че колелата на вело-

сипеда прегазиха обувката на Тропанча. А връзката се нави въ сплицитѣ на задното колело и увисна отъ страни, сжщо като закачена задъ седлото. Велосипедистътъ мина и замина, отъ вѣтѣра по-бърже. Дори не разбра какво го подквѣрли малко нанагоре. И догдето Тропанчо Самунковъ зине да извика подире му, намѣри се самъ на улицата съ една обувка само на краката.

— Хей, обувката ми, чепика ми, чичо, чичо! — викаше колкото го гласъ държи Тропанчо и тичаше ли, тичаше подиръ невидимия велосипедистъ. Кжде ти да го стигне!

Тропанчо Самунковъ се спрѣ за пѣхтѣнъ и разплаканъ на единъ завои, закуца на дѣс-